

Ομιλία Πρύτανη, Καθηγήτη Κωνσταντίνου Χριστοφίδη,
Τελετές Αποφοίτησης Ιουνίου 2016 – Πανεπιστήμιο Κύπρου
«Η νέα Αλεξάνδρεια του Ελληνισμού»

Ας τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των ανθρώπων μας που χάσαμε τις τελευταίες ώρες την ώρα του καθήκοντος για την κατάσβεση των πυρκαγιών στο Τρόδος.

Αιώνια τους η μνήμη!

Εξοχότατε κ. Πρόεδρε της Κυπριακής Δημοκρατίας,

Κύριοι Βουλευτές,

Κύριε Πρόεδρε του Συμβουλίου,

Φίλοι δωρητές και ευεργέτες του Πανεπιστημίου μας,

Εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Αγαπητά μέλη της Συγκλήτου,

Αγαπητές και Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Αγαπητές και αγαπητοί απόφοιτοι,

Καλωσορίζουμε επίσης τα παιδιά από τα Λύκεια που συμμετέχουν στο «Θερινό Σχολείο» του πανεπιστημίου μας!

Αγαπητοί γονείς,

Καλησπέρα σας!

Σας καλωσορίζω στην 21η Τελετή Αποφοίτησης του Πανεπιστημίου Κύπρου, η οποία κάθε χρόνο αποτελεί τη **μεγάλη συνάντηση** ανάμεσα στην πανεπιστημιακή κοινότητα και την κυπριακή κοινωνία.

Συνάντηση, που πραγματοποιείται **ως κορυφαία** συμβολική πράξη δημόσιας επιβράβευσης της ατομικής προσπάθειας κάθε απόφοιτου, και εκδήλωσης εκτίμησης προς κάθε οικογένεια ξεχωριστά, που υποστήριξε τους φοιτητές στη διάρκεια των σπουδών τους.

Αποτελεί ταυτόχρονα και δημόσια ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τους ακαδημαϊκούς, το διοικητικό προσωπικό, τα μέλη της συγκλήτου, και τον πρόεδρο και τα μέλη του συμβουλίου, που εργάστηκαν με αφοσίωση τα τελευταία αυτά χρόνια για την απρόσκοπτη και καλύτερη δυνατή εκπαίδευση των **σημερινών αποφοίτων**.

Κύριε Πρόεδρε,

Εκ μέρους **όλης** της πανεπιστημιακής κοινότητας θέλω να σας πω ένα μεγάλο ευχαριστώ για τη στήριξή σας στην οικοδόμηση της «Πόλης της Γνώσης». **Δεν λησμονούμε ποτέ** ότι το Πανεπιστήμιο χρηματοδοτείται από τον φορολογούμενο πολίτη.

Αυτό το αίσθημα ευθύνης μας ωθεί να επιδιώκουμε διαρκώς την καλύτερη αξιοποίηση των κρατικών πόρων με την καλύτερη οργάνωση και την επαγγελματική διοίκηση.

Θέλω να διαβεβαιώσω την Πολιτεία, άλλα και όλη την κοινωνία, ότι θα ανταποδώσουμε στο μέγιστο την εμπιστοσύνη που μας έδειξαν και μας δείχνουν.

Σήμερα, διάλεξα να σας μιλήσω για τον Ελληνισμό της Αιγύπτου και ειδικά για τους Έλληνες της Αλεξάνδρειας, για το στίγμα και την ιστορία που άφησαν. Για τη δική τους παρακαταθήκη στην Αλεξάνδρεια και τον κόσμο ολόκληρο.

Ο λόγος που επέλεξα αυτό το θέμα είναι γιατί πιστεύω ότι η ιστορία της Αλεξάνδρειας αναδεικνύει τα στοιχεία του κοσμοπολιτισμού, της εξωστρέφειας, της επιστημονικής και πολιτιστικής άνθησης και της πνευματικής προοδευτικότητας που αποτελούν θεμελιώδεις καταστατικές αρχές και του δικού μας «**αξιακού συστήματος**», εδώ στο Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Η ιστορία του νεότερου ελληνισμού στην Αίγυπτο ξεκινά ουσιαστικά με την κατάληψη της χώρας από τους Γάλλους και τους Άγγλους το 1798 και 1801 αντιστοίχως και φτάνει ως τη δεκαετία του 1960. Την περίοδο αυτή η Αλεξάνδρεια και το Κάιρο κατακλύζονται από Ευρωπαίους και μεταμορφώνονται σε μεγάλα πολυπολιτισμικά κέντρα. Εκατοντάδες Έλληνες προερχόμενοι από όλες τις περιοχές του ελλαδικού χώρου, την Κύπρο και τη Μικρά Ασία, μετανάστευσαν στις δύο πόλεις που αποτελούσαν κέντρα διεθνούς εμπορίου, σε αναζήτηση μεγαλύτερης ασφάλειας και καλύτερων συνθηκών διαβίωσης.

Στην αυγή του 18^{ου} αιώνα, 450 χιλιόμετρα νότια από τις ακτές της πατρίδας μας, στην Αίγυπτο, αναπτυσσόταν **μια άλλη Ελλάδα**. Ήταν η στιγμή που άρχιζε η παρακμή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Το 1843 ιδρύεται η ελληνική κοινότητα της Αλεξάνδρειας και κτίζονται εκκλησίες, σχολεία, γυμνάσια, στάδια, θέατρα και νοσοκομεία. Το 1869 εγκαινιάζεται η διώρυγα του Σουέζ και ακολουθεί νέα ώθηση, καθώς ιδρύονται στην περιοχή της διώρυγας τέσσερις νέες κοινότητες Ελλήνων, κυρίως εργατών, με σημαντικότερη αυτή του Πόρτ Σάιντ. Ειδικότερα κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων δεκαετιών του εικοστού αιώνα, οι ελληνικές παροικίες της Αλεξάνδρειας και του Καΐρου φτάνουν στη μεγαλύτερη ακμή τους.

Αυτήν τη χρονική περίοδο, η Ελλάδα, βίωνε πολέμους και καταστροφές. Όταν το 1893, δια στόματος Χαρίλαου Τρικούπη, η Ελλάδα «δυστυχώς» πτωχεύει, όταν το 1897 κηρύσσεται η έναρξη του ατυχούς ελληνοτουρκικού πολέμου, όπου η Ελλάδα γνωρίζει οδυνηρή ήττα, το κέντρο της πολιτιστικής δράσης και άνθισης του ελληνισμού **μετατοπίζεται** στην Αίγυπτο, όπου η εκεί ελληνική κοινότητα, δημιουργεί και μετατρέπεται σε ελληνική πολιτισμική μητρόπολη, με τους Έλληνες τη Αιγύπτου να ευεργετούν και να κτίζουν στην Ελλάδα εντυπωσιακά έργα μιας απaráμιλλης κληρονομιάς.

Ήταν η εποχή, που η Αγγλία επιδιώκοντας να ενισχύσει τη στρατηγική της παρουσία στην Ανατολική Μεσόγειο ενσωμάτωσε οριστικά την Κύπρο. Έτσι εμείς εδώ περνούσαμε από την Οθωμανική στη Βρετανική αυτοκρατορία.

Το 1882, ο πληθυσμός των Ελλήνων στην Αίγυπτο ήταν γύρω στις 30.000. Την ίδια περίοδο η Αθήνα είχε περίπου 150.000 και η Λευκωσία 12 περίπου χιλιάδες! Ενδεικτικά αναφέρεται ότι, τη δεκαετία του 1910, το ένα τρίτο του πληθυσμού της Αλεξάνδρειας (γύρω στις 300.000) ήταν Ευρωπαίοι, κι από αυτούς οι περισσότεροι Έλληνες. Την περίοδο αυτή ο πληθυσμός των Ελλήνων υπερβαίνει τις 130.000. Το 1930 οι Έλληνες ανέρχονται στις 150.000, μοιρασμένοι σε 27 κοινότητες, με διάσπαρτα σχολεία και περισσότερες από 40 εκκλησίες.

Η πνευματική δραστηριότητα του ελληνισμού της Αιγύπτου υπήρξε **εντυπωσιακή**. Ένας ατέλειωτος αριθμός λογοτεχνών, συγγραφέων ποιητών, μηχανικών, λογίων και επιστημόνων έδρασαν εκεί. Βλέπετε, η μετανάστευση, η διασπορά, ο ξεριζωμός, δεν έκαμψε το πνεύμα και τη δημιουργικότητα της ελληνικής κοινότητας της Αλεξάνδρειας, αντίθετα της έδωσε δημιουργικά ερεθίσματα και εμπλούτισε τον τρόπο σκέψης και δράσης της.

Στο πρώτο μισό του 20ού αιώνα, η κυπριακή παροικία στην Αίγυπτο είχε να επιδείξει επώνυμους επιστήμονες, διπλωμάτες και επιτυχημένους εμπόρους, βαμβακάδες και επιχειρηματίες. Ανάμεσά τους ήταν και ο Νίκος Νικολαΐδης, ο Γεώργιος και Θεοδόσης Πιερίδης και το ζεύγος Πετρώνδα. Μέχρι και το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, το 1946, οι περισσότεροι Κύπριοι μετανάστες, γύρω στις 12.000 από τις 40.000 όπως τους υπολόγιζαν οι Βρετανοί, ζούσαν στη χώρα του Νείλου.

Κυρίες και κύριοι

Στην Ανατολική Μεσόγειο, **στα ίδια νερά**, δίπλα μας, μια ελληνική κοινότητα ήκμασε, σε μια πόλη που δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Και ξέρετε, η κοινότητα αυτή **ξεχώρισε** γιατί είχε τα καλύτερα σχολεία, τα καλύτερα νοσοκομεία, τους καλύτερους δασκάλους, του καλύτερους συγγραφείς, ποιητές, επιστήμονες, τους πιο δραστήριους επιχειρηματίες.

Ήταν γεμάτη η Αλεξάνδρεια από σχολεία απaráμιλλου κάλλους που εξέφραζαν έναν οικουμενικό ελληνισμό. Οι Αλεξανδρινοί, όπως και οι Κύπριοι του τότε, χτίζανε σχολεία για τις επόμενες γενιές, συμπυκνώνοντας αξίες, προσδοκίες και όνειρα. Γιατί, οι Αιγυπτιώτες Έλληνες και συνάμα πια Αιγύπτιοι, κατανοούσαν την αξία της εκπαίδευσης και της παιδείας, τη σημασία της ώσμωσης της διαφορετικής κουλτούρας και των γλωσσών. Δεν φοβόντουσαν να μάθουν και να εκπαιδευτούν σε ξένες γλώσσες.

Μεγάλες δωρεές ήλθαν στην πατρίδα μας από τους Κύπριους εμπόρους της Αιγύπτου. Ο Ευθύμιος Οράτης ίδρυσε το 1864 στη γενέτειρά του, Ορά, την Οράτειο Σχολή. Ο Στυλιανός Αποστολίδης έχτισε το κτήριο του Ημιγυμνασίου Λάρνακας, ο Δημοσθένης Μισής ίδρυσε στη Λεμύθου την Εμπορική Σχολή Μισή, η «Κυπριακή Αδελφότητα Αιγύπτου» στήριξε οικονομικά το Παγκύπριο Γυμνάσιο κατά τα πρώτα χρόνια λειτουργίας του.

Το έργο της Αδελφότητας είναι ανεκτίμητο για τον κυπριακό ελληνισμό, ιδιαίτερα ο ρόλος που διαδραμάτισε στην εκπαίδευση το 19ο και στις αρχές του 20ου αιώνα.

Ωστόσο, η πνευματική και οικονομική ζωή του ελληνισμού της Αιγύπτου θα αρχίσει να επηρεάζεται από τη γενικότερη πολιτική, κοινωνική και οικονομική κρίση, η οποία ξεκινά το 1937 και αργότερα με τις εθνικοποιήσεις από την αιγυπτιακή κυβέρνηση. Στα χρόνια του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, η Αίγυπτος βρίσκεται ξανά στο επίκεντρο με την παρουσία αφενός της εξόριστης ελληνικής κυβέρνησης και αφετέρου την περιπέτεια είκοσι και πλέον χιλιάδων Ελλήνων στρατιωτών.

Τα δραματικά αυτά γεγονότα μορφώνονται λογοτεχνικά από σημαντικούς πεζογράφους όπως τον Στρατή Τσίρκα στις «Ακυβέρνητες Πολιτείες» και τον Κύπριο πεζογράφο Γιώργο Φιλίππου Πιερίδη στα «Διηγήματα από τη Μέση Ανατολή» του 1946.

Οι εθnikοποιήσεις υποχρέωσαν τους Ευρωπαίους και τους Έλληνες να εγκαταλείψουν την Αίγυπτο. Από το σημείο αυτό αρχίζει και η **φθίνουσα πορεία** της ακμαίας ελληνικής παροικίας του Καΐρου και της Αλεξάνδρειας, την οποία ο Γιώργος Σεφέρης, το 1939, αποκαλεί *μεγάλη μητρόπολη του ελληνισμού*. Εκείνες τις ώρες η Κύπρος ήταν βυθισμένη στην ατέλειωτη Παλμεροκρατία.

Πολλοί από τους Αιγυπτιώτες ήρθαν στην Κύπρο, όπως ο Γιώργος Πιερίδης. Άλλοι, δημιούργησαν κοινότητες αλλού, στα 4 σημεία του ορίζοντα, στην Αγγλία, το Μόντρεαλ, το Σύδνεϋ, στην Αμερική.

Γράφει ο Γιώργος Πιερίδης συμπυκνώνοντας το δράμα των «Αιγυπτιωτών», οι οποίοι υποχρεώνονταν να εγκαταλείψουν την άξενη –πια– πατρίδα τους και να επιστρέψουν στην «άλλη»:

«Πήρα λοιπόν την απόφαση να πάω στην Κύπρο, το νησί μου, που το γνώριζα και τ' αγαπούσα από τα παιδικά μου χρόνια.

Έφυγα από την Αίγυπτο το 1946, με σφιγμένη την καρδιά.

Πήρα το βαπόρι της γραμμής στο λιμάνι του Πορτ Σάιτ.

Κι όταν το πλοίο βγήκε στ' ανοιχτά, έμεινα, ώρα πολλή, στην πρύμνη να κοιτάω τα χαμηλά ακρογιάλια ν' αλαργεύουν, ώσπου χάθηκα. Και τότε με πήρε ένα κλάμα βουβό, χωρίς δάκρυα. Δεν ήμουνα σίγουρος αν ξεκινούσα να πάω στον τόπο μου ή αν άφηνα τον τόπο μου».

Πολλοί Αιγυπτιώτες ζουν σήμερα ανάμεσα μας. Ήρθαν στην Κύπρο τα δύσκολα και σκληρά χρόνια, έφεραν μαζί τους τη ζωή τους, τον κόσμο τους, τη λαλιά τους, δούλεψαν σκληρά και δημιουργήσαν μαζί μας.

Οι Αιγυπτιώτες Έλληνες, που είχαν «ριζώσει» σε μια δεύτερη πατρίδα, εξαναγκάστηκαν να την αποχωριστούν. «Η πόλις όμως τους ακολουθεί» στις νέες τοποθεσίες εγκατάστασής τους, όπως ακολουθούν και μας, ως πρόσφυγες στον ίδιο μας τον τόπο, οι θύμισες, οι μυρωδιές των πολιτειών του Βορρά, της κατεχόμενης γης μας.

Πολλοί από εμάς, είμαστε επίσης άνθρωποι που αφήσαμε στη μέση τη ζωή μας! Γιατί ο Βορράς, μας μιλά για πράγματα που δεν βλέπουν οι άλλοι... για πολιτείες που ζήσαμε και μέρη που αγαπήσαμε.

Όλα αυτά μας πληγώνουν πολύ, αυτά τα συναισθήματα που τα νιώθουμε σαν ανεπούλωτη πληγή, δεν τα κάναμε ποτέ μίσος και έχθρα, αλλά λαχτάρα για λύση και αγάπη για αυτήν τη φωτεινή και συνάμα σκοτεινή πατρίδα.

Για αυτό, ως Έλληνες της Κύπρου, αισθανόμαστε ίσως τόσο κοντά στην ιδιοσυγκρασία της ελληνικής κοινότητας της Αιγύπτου.

Θα αναρωτιέστε γιατί σας τα λέω όλα αυτά. Γιατί να αναπολούμε τις χαμένες «πατρίδες»; Γιατί να αναπολούμε πατρίδες που σήμερα η κατοχή μας στερεί;

Πρώτα γιατί, πρέπει να μαθαίνουμε από την ιστορία μας, να αντλούμε δύναμη από παραδείγματα που ξεχώρισαν σε δύσκολες ώρες, σε δύσκολες συνθήκες· γιατί έτσι αλλάζουμε τη μοίρα μας.

Έπειτα διότι, στο Πανεπιστήμιό μας επιδιώκουμε, στο μοντέλο της Αλεξάνδρειας, να προσελκύσουμε τα πιο λαμπρά μυαλά του ελληνισμού. Η σύνθεση διακεκριμένων επιστημόνων με το υφιστάμενο άριστο ακαδημαϊκό προσωπικό θα ανοίξει καινούριους δρόμους.

Αγαπητές φίλες και φίλοι,

Οραματιζόμαστε να μετατρέψουμε την Κύπρο, με κυρίαρχο πόλο και επίκεντρο το Πανεπιστήμιο Κύπρου, σε μία νέα Αλεξάνδρεια, του πολιτισμού, της επιστήμης, της δημιουργίας, της καινοτομίας, της επιχειρηματικότητας και της γνώσης.

Δημιουργούμε μία νέα Αλεξάνδρεια, με διαφορετικό όμως ιστορικό προορισμό. **Με διάρκεια**, παρόν και μέλλον, με μέλλον στο μέλλον που έρχεται.

Θέτουμε τα θεμέλια για το πανεπιστήμιο της μετά τη λύση εποχής που θα ενώσει τις δημιουργικές δυνάμεις ολόκληρης της Κύπρου, εδώ, στην πανεπιστημιούπολη.

Ετοιμάζουμε το υψηλών προδιαγραφών πανεπιστήμιο του μέλλοντός μας, σε ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος. Ένα πανεπιστήμιο που σύντομα θα έχει μια νέα εμβληματική βιβλιοθήκη. Ένα ίδρυμα που απαρτίζεται από μέλη που γνωρίζουν ότι η καινοτομία βρίσκεται στη σύνθεση του διαφορετικού και στη διαρκή προσέλκυση δημιουργικών και εφευρετικών ανθρώπων, από όπου και να προέρχονται!

Με το έργο «Πανεπιστήμιο της Διασποράς» θέλουμε να καλέσουμε τους Κύπριους και τους Ελλαδίτες της διασποράς να έρθουν στην Κύπρο, για να δημιουργήσουν και να καινοτομήσουν εδώ, μαζί μας, στην «Πόλη της Γνώσης».

Στόχος μας είναι να επαναπατρίσουμε ταλαντούχους επιστήμονες και ερευνητές που διαπρέπουν στο εξωτερικό. Αυτούς που μετανάστευσαν το 74, τα παιδιά τους, τα παιδιά των Ελλήνων της Αλεξάνδρειας, αυτούς που χάσαμε λόγω της κρίσης, αυτούς που χάνει σήμερα η Ελλάδα. Φέτος το καλοκαίρι, πολλοί είναι ήδη μαζί μας, στα εργαστήρια μας, και τους καλωσορίζω.

Αναλογιστείτε την προστιθέμενη αξία για το πανεπιστήμιο και την ευρύτερη κοινωνία. Σκεφτείτε το όφελος σε επίπεδο διδασκαλίας των φοιτητών μας και τα πολλαπλά πλεονεκτήματα από την αύξηση των εξωτερικών χρηματοδοτήσεων για την έρευνα που θα παράγουν στο πανεπιστήμιό μας.

Προτείνουμε στην πολιτεία και κατ' επέκταση στην κοινωνία έναν καινούριο ενάρετο κύκλο ανάπτυξης. Προτείνουμε μια νέα αρχιτεκτονική ανάπτυξης που θα δίνει ευκαιρίες στους νέους ανθρώπους.

Εσείς, οι νέοι μας, οι φοιτητές και οι επιστήμονές μας, είστε η ψυχή και το πνεύμα της νέας Αλεξάνδρειας, της νέας Κύπρου, που αρνείται να ενδώσει στη μεμψιμοιρία, στην μετριότητα, στη μιζέρια και τη διαφθορά.

Καλούμαστε όλοι με το παράδειγμά μας να κτίσουμε ένα υγιές, ασφαλές και δημιουργικό αύριο. Έχουμε την ηθική υποχρέωση απέναντι στις επόμενες γενεές να δημιουργήσουμε ένα μέλλον που θα έχει **διάρκεια** και που δεν θα είναι μόνο μια ανάμνηση μιας άλλοτε λαμπρής ιστορίας και μιας εφήμερης αναγέννησης.

Η επιστήμη και η τέχνη ανήκουν σε όλο τον κόσμο, και μπροστά τους εξαφανίζονται όλα τα σύνορα. Στη γνώση δεν χωράνε τείχη.

Ας μετατρέψουμε τη διαφορετικότητα και πάλι σε συγκριτικό πλεονέκτημά κι όχι σε φόβο και δυσπιστία για το αλλιώτικο. Οι «Αιγυπτιώτες», η ιστορία της ελληνική κοινότητας της Αλεξάνδρειας, το αναδεικνύει αυτό με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Αγαπητές και αγαπητοί απόφοιτοι,

Πιστεύω ότι το σημαντικότερο εφόδιο που αποκτήσατε κατά τη διάρκεια των σπουδών σας, **δεν αφορά** αυτό καθαυτό το πτυχίο σας.

Έχει να κάνει περισσότερο με το τι αποκομίσατε για το πώς να μελετάτε, πώς να μαθαίνετε, να ακούτε με προσοχή, να επικοινωνείτε, να λύνετε προβλήματα, να αναλύετε, να ηγείστε, να συνθέτετε και να ασκείτε την κριτική σκέψη σας. Αν καταφέραμε ως δάσκαλοι να σας μεταδώσουμε αυτές τις αξίες και αυτά τα μαθήματα, τότε είμαστε απόλυτα ικανοποιημένοι.

Αποχαιρετώντας το πανεπιστήμιό σας, σας παρακινώ να «συγκρουστείτε» μετωπικά με την κακή όψη της πατρίδας μας.

Απαντήστε σε όσα πληγώνουν εσάς και τον τόπο μας με το παράδειγμά σας, με την ευφυΐα και τα ταλέντα σας. Κοιτάξτε εκεί που δεν βλέπουν οι άλλοι. Δημιουργήστε το καινούριο. Κάντε την Κύπρο πλατύτερη! Κυριολεκτικά και μεταφορικά!

Να έχετε πίστη στις δυνάμεις σας, εμπιστοσύνη στον καλύτερο εαυτό σας. Δράστε με τρόπο που οι πράξεις σας να αντανakλούν τον καλύτερο εαυτό σας. Γίνεται εσείς η έμπνευσή σας, με τις δικές σας προσωπικές προσπάθειες. Γίνεται εσείς η αλλαγή που θέλετε να δείτε για τον τόπο και τον κόσμο ολόκληρο.

Τολμήστε τώρα, με τον ενθουσιασμό σας, με τις ιδέες σας, να κτίσετε τη νέα Αλεξάνδρεια, μέσα σας, στον χώρο που θα ζείτε, που θα εργάζεστε, σε όποιο σταυροδρόμι επιλέξετε να βαδίσετε. **«Αν όχι τώρα πότε; Αν όχι εσείς, τότε ποιος άλλος θα αλλάξει τα πράγματα;».** Τολμήστε τη νιότη! Τη Νιότη σας!

Σε αντίθεση με τον μεγάλο Αλεξανδρινό ποιητή, εμείς ΔΕΝ αποχαιρετούμε την Αλεξάνδρεια που φεύγει, γιατί μπορούμε και εμείς να αξιωθούμε μια νέα πόλη, μια νέα χώρα, μια νέα πατρίδα, σύγχρονη, ενωμένη και ελεύθερη!

Εμείς, οι δάσκαλοί σας, οι γονείς σας, θα είμαστε δίπλα σας.

Είμαστε περήφανοι για σας και εσείς να είστε περήφανοι για τον εαυτό σας αλλά και για το πανεπιστήμιο σας.

Μπράβο σας!

Σας ευχαριστώ!